

ਲਾਰੇ

(ਨਾਟਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਵਹੁਟੀ ਧੰਨੋ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਧੰਨੋ, ਨੀ ਧੰਨੋ, ਕਿਥੇ ਮਰ ਗਈ ਏਂ ਤੂੰ ?

ਧੰਨੋ : ਨਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਸਾਰਾ ਘਰ ਸਿਰ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਏ ?
ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਟਾ ਲੈਣ ਘੱਲਿਆ ਸੀ, ਲੈ ਆਇਆ ਏਂ ਕਿ ਨਹੀਂ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਨਹੀਂ ਆਟਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਂ ਇਕ ਖ਼ਬਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਧੰਨੋ : ਖ਼ਬਰ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਆਹੋ ਹੁਣ ਵੇਖੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕੀ ਏ।

ਧੰਨੋ : ਨਾ ਕੀ ਹੋਊਗਾ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦਲਿੱਦਰ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ।

ਧੰਨੋ : ਦਲਿੱਦਰ ਕੱਟੇ ਜਾਣਗੇ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਆਹੋ ਦਲਿੱਦਰ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਘਰ ਵਿਚ ਕੰਗਾਲੀ ਹੋਵੇ। ਘਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਧੰਨੋ : ਤੇ ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਸੁੰਘਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਪਰ ਹੁਣ ਵੇਖੀਂ ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ) ਕੌਣ ਏ ਬਈ, “ਜੀ ਮੈਂ ਹਾਂ ਡਾਕੀਆ, ਤੁਹਾਡਾ ਮਨੀਆਰਡਰ ਲੈਕੇ ਆਇਆਂ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭੇਜਿਆ, ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਨੀ ਭੇਜਿਆ” ਆਹੋ ਪੁੱਤਰ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਧੰਨੋ ਨੇ ਕੋਈ ਜੰਮਿਆ ਈ ਨੀਂ। ਪੁੱਤਰ ਕੀ ਇਕ ਬਲੂੰਗੜਾ ਨੀ ਜੰਮਿਆ।

ਧੰਨੋ : ਤੇ ਤੂੰ ਆਂ ਲਾਲੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਯਾਦਵ, 9 ਧੀਆਂ ਪੁੱਤਾਂ ਦਾ ਪਿਓ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਜੇ ਮੈਂ ਲਾਲੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਰਾਬੜੀ ਦੇਵੀ ਨਹੀਂ।

ਧੰਨੋ : ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਡਾਕਟਰਨੀ ਨੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਖੇ ਤੇਰੇ ਅਲਾਦ ਤਾਂ ਹੋਊ ਜੇ ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਲਵੇ ਪਰ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਪਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਂ ਤੋਂ ਈ ਭੱਜਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਾਂ ਗੁਲੇਲ

ਤੋਂ ਭੱਜਦੈ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਤੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੈਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰਦ ਈ ਨਾ ਹੋਵਾਂ।

ਧੰਨੋ : ਨਾ ਮੈਂ ਕੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨੈ ? ਜੋ ਅਸਲੀਅਤ ਏ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਪਈ ਏ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਪਈ ਏ ਦਲਿੱਦਰ ਕਿਵੇਂ ਕੱਟਿਆ ਜਾਊ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਦੱਸ ਤਾਂ ਰਿਹੈ ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਏ ਕਿ ਬੁੱਢੀਆਂ ਉਹ ਜਿਹੜੀਆਂ 60 ਸਾਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤੇ ਬੁੱਢੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ 65 ਸਾਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਊਗੀ। ਤੂੰ ਵੇਖਦੀ ਜਾਵੀਂ ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ) ਤੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਬਈ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਏ।

ਧੰਨੋ : ਉਮਰ, ਨਾ ਹੁਣ ਤੂੰ ਉਮਰ ਪੁੱਛ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨੈ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਮਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛੀ ਨਾ ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਤੇਰਾ ਸਾਕ ਕਰਨ ਆਈ ਸੀ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ, ਨੀ ਕਮਲੀਏ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੋਲ ਆਈ ਸੀ। ਅਖੇ ਮੁੰਡੇ ਦਾ ਸਾਕ ਦੇ ਦਿਓ ਕੁੜੀ ਸਾਡੀ ਘਰੇ ਬੈਠੀ ਏ।

ਧੰਨੋ : ਆਹੋ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਤਖ਼ਤ ਹਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਰਾਂਝਾ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਜੇ ਮੈਂ ਤਖ਼ਤ ਹਜ਼ਾਰੇ ਦਾ ਰਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਵੀ ਝੰਗ ਸਿਆਲਾਂ ਦੀ ਹੀਰ ਸਲੇਟੀ ਨੀ ਸੈਂ। ਤੂੰ ਸਾਫ-ਸਾਫ ਦੱਸ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਏ।

ਧੰਨੋ : ਹੋਣੀ ਏ ਕੋਈ 40 ਕੁ ਸਾਲ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਕੀ ਕਿਹਾ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਕਹੀਂ।

ਧੰਨੋ : ਹੋਣੀ ਏ 40 ਕੁ ਸਾਲ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਨੀਂ ਮੂੰਹ 'ਚ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਦੰਦ ਨਕਲੀ, ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਤੈਨੂੰ ਦਿੱਸਦਾ ਨੀਂ, ਗੋਡਿਆਂ ਤੋਂ ਤੈਥੋਂ ਤੁਰਿਆ ਨੀ ਜਾਂਦਾ ਅਖੇ ਹੋਣੀ ਏ 40 ਕੁ ਸਾਲ। ਤੁਹਾਡੀ ਤੀਵੀਆਂ ਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਆਦਤ ਏ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਉਮਰ ਘੱਟ ਦੱਸੋਗੀਆਂ।

ਧੰਨੋ : ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੱਸ ਦਵਾਂ ਜੇ ਮੈਂ 40 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਏਨੀ ਵੀ ਬੁੱਢੀ ਨੀ ਹੋਗੀ ਕਿ ਛੇਤੀ ਕੀਤੇ ਮਰਜ਼ੂਗੀ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਆਹੋ ਏਨੀ ਕਿਸਮਤ ਸਾਡੀ ਕਿਥੇ ਕੇ ਤੂੰ ਛੇਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ। ਉੱਝ

ਜੇ ਤੂੰ ਛੇਤੀ ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਿਆਹ ਹੋਰ ਕਰਵਾ ਲੈਣਾ ਸੀ।
 ਪੰਨੋ : ਨਾ ਹੁਣ ਕਰਵਾ ਲੈ। 40 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਉਹ ਜਲਵਾ
 ਸੀ ਜਿਧਰੋਂ ਦੀ ਵੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ ਲੋਕ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ। ਤੇ
 ਬੁੱਢੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਮਿਲਖੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਨਿਰਾ ਚੰਨ ਏ ਚੰਨ।
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਅਖੇ ਬੁੱਢੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਮਿਲਖੀ ਦੀ ਵਹੁਟੀ ਚੰਨ ਏ ਚੰਨ। ਹੁਣੇ
 ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਸੈਂ ਅਖੇ ਮੇਰੀ ਉਮਰ 40 ਸਾਲ ਤੇ ਹੁਣ ਕਹਿਣ ਲੱਗ
 ਪਈ ਏ ਕਿ 40 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰਾ ਉਹ ਜਲਵਾ ਸੀ ਜਿਧਰੋਂ ਦੀ
 ਵੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਲੋਕੀ ਗਸ਼ ਖਾ-ਖਾ ਪੈਂਦੇ ਸਨ।
 ਪੰਨੋ : ਆਹੋ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਸਨ ਗਸ਼ ਖਾ-ਖਾ।
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਨੀ ਬਸ ਕਰ ਆਪਣੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਤਾਰੀਫਾਂ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਗੱਲ
 ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਪਟਵਾਰੀ ਜਾਂ ਬੰਦਾ ਸਰਕਾਰੀ
 ਘਰੇ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਪੁੱਛਣ ਨੂੰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ
 ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਦੱਸੀਂ।
 ਪੰਨੋ : ਨਾ ਉਹ ਕਿਉਂ ?
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਨੀ ਤਾਹੀਓਂ ਤਾਂ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ)
 ਪੰਨੋ : ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਉਮਰ 60 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੱਸੂ ਤਾਂ ਅਗਲਾ ਕਹੂ
 ਬੁੱਢੜੀਏ ਨਾ ਤੂੰ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਮਰੀ ਕਿਉਂ ਨੀ। ਪਰ ਆ ਸਰਕਾਰ
 ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਪੈਗੀ।
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਦੱਸ ਤਾਂ ਰਿਹੈਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਮਨੀਆਰਡਰ
 ਘੱਲਣਾ ਏ ਮਨੀਆਰਡਰ ਹੋਵੇਗਾ ਪੂਰੇ 200-200 ਰੁਪਏ ਦਾ।
 ਤੂੰ ਵੇਖਦੀ ਜਾਵੀਂ ਲੈ ਬਸ ਬਹਿਜਾ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੂਗਾ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-
 ਟਿਕ)
 (ਬਾਹਰੋਂ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕਦਾ ਹੈ।)
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਲੈ ਖੜਕ ਪਿਆ ਕੁੰਡਾ, ਪੰਨੋ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕ ਪਿਆ। ਓਏ ਕੌਣ ਏ
 ਬਈ।
 ਬਾਹਰੋਂ ਆਵਾਜ਼ : ਕਿਉਂ ਬਈ ਮਿਲਖੀ ਸਿਆਂ ਘਰੇਂ ਈ ਏਂ ?
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਘਰੇ ਈ ਆਂ ਬਈ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਕੁੜਮਾਂ ਦੀ ਮਕਾਣ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਹੁਣ
 ਨੀਂ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦਾ।
 (ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)
 ਮੋਹਣ : ਹੁਣ ਨੀਂ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦਾ ਓਏ ਕਿਉਂ ਬਈ ਮਿਲਖੀ ਸਿਆਂ ਤੂੰ ਹੁਣ
 ਕਿਉਂ ਨੀਂ ਕਿਧਰੇ ਜਾਂਦਾ ?
 ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਓਏ ਮੋਹਣ ਸਿਆਂ ਪਿਛੋਂ ਮਨੀਆਰਡਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਡਾਕੀਏ

- ਵਿਚਾਰੇ ਨੂੰ ਇਕ ਔਧਾ ਚੱਕਰ ਹੋਰ ਲਾਉਣਾ ਪੈ ਜਾਵੇ।
- ਮੋਹਣ : ਮਨੀਆਡਰ ?
- ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਕਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਨੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਅਖਬਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ?
- ਮੋਹਣ : ਨਹੀਂ ਓਏ ਪਰ ਕੀ ?
- ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਆਪਣੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਏ ਕਿ ਬੁੱਢੀਆਂ ਉਹ ਜਿਹੜੀਆਂ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤੇ ਬੁੱਢੇ ਉਹ ਜਿਹੜੇ 65 ਸਾਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਮਨੀਆਰਡਰ ਰਾਹੀਂ ਪੈਨਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਕਰੇਗੀ। ਪੂਰੇ 200 ਰੁਪਈਏ ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਜਾਵੀਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੜ੍ਹੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ)
- ਮੋਹਣ : ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਕਹਿਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇ। ਜਾਂ ਕਹਿ ਲਵੋ ਬਈ ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਨੇ ਵੋਟਾਂ ਵੇਲੇ ਦੇ।
- ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਓਏ ਲਾਰੇ ਕਿਉਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਹਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਪਈ ਕਰਦੀ ਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 100 ਵਿਚੋਂ 90 ਵਾਅਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਨੇ। ਭਲਾ ਸਾਡੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਵਾਲਾ ਵਾਅਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰੂ, ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਜਾਵੀਂ ਸਾਲ ਵਿਚ 12 ਵਾਰੀ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ।
- ਮੋਹਣ : ਤੂੰ ਤਾਂ ਝੋਟਿਆਂ ਦੇ ਘਰੀਂ ਲੱਸੀ ਭਾਲਦੈਂ ਮਿਲਖੀ ਸਿਆਂ। ਭਲਾ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਏਨਾ ਪੈਸਾ ਕਿਥੇ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਜਣੇ-ਖਣੇ ਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਵੰਡਦੀ ਫਿਰੇ।
- ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਬਥੇਰਾ ਪੈਸਾ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜਦ ਸਰਕਾਰ ਸ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਿੰਘ ਬਾਦਲ ਤੇ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਬਿੱਲ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ। ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਜਾਵੀਂ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਡਾਕੀਆ ਆਏਗਾ ਮਨੀਆਰਡਰ ਲਿਆਏਗਾ ਤੇ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ)। ਖੈਰ ਤੂੰ ਦੱਸ ਮੋਹਣ ਸਿਆਂ ਤੂੰ ਕਿਵੇਂ ਗੋੜਾ ਮਾਰਿਆ ?
- ਮੋਹਣ : ਓ ਖਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈ ਗਈ ਜਾਂ ਸਮਝ ਲੈ ਬਈ ਬਾਜ਼ਰੇ 'ਚੋਂ ਚਿੜੀਆਂ ਉਡਾਉਣੀਆਂ ਨੇ।
- ਧੰਨੋ : ਆਹੋ ਮੋਹਣ ਸਿਆਂ ਲੈ ਜਾ ਇਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਘਰ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਹੀ ਨਿਹਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।
- ਮੋਹਣ : ਉਮਰ ਈ ਨਿਹਾਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਓ ਕਿਉਂ ਤਾਈ ?
- ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਤਾਈ ਨਾ ਆਖ ਚਾਚੀ। ਹੁਣ ਇਹ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਏ। ਆਹੋ ਮੋਹਣ ਸਿਆਂ ਘਰ ਬੈਠੇ ਇਸ ਬੁੱਢੜੀ ਦੀ ਚਿੜ-ਚਿੜ ਸੁਣਨ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ

ਚੰਗਾ ਤੇਰੇ ਬਾਜ਼ਰੇ ਦੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਉਡਾ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਮੋਹਣ : ਚੰਗਾ ਫੇਰ ਮੈਂ ਚਲਦਾ ਤੇ ਤੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਆ ਜਾਵੀਂ ਕਿਤੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਮੈਂ ਉਡੀਕਦਾ ਰਹਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਆਵੇਂ ਨਾ। ਦਿਹਾੜੀ ਪੂਰੀ ਮਿਲੇਗੀ।
ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਧੰਨੋ : ਓ ਮੋਹਣ ਸਿਆਂ ਇਹ ਚਿੜੀਆਂ ਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ
ਉਡਾ ਦਿਆ ਕਰੂ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਆਹੋ ਉਡਾ ਦਿਆ ਕਰੂ। ਅਖੇ ਆ ਜਾਵੀਂ ਓਏ ਮੈਨੂੰ ਪਾਗਲ ਕੁੱਤੇ
ਨੇ ਵੱਢਿਆ ਜਿਹੜਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਸਾਂ ਵੀਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਤੇਰੇ ਬਾਜ਼ਰੇ ਦੀਆਂ
ਚਿੜੀਆਂ ਉਡਾਉਂਦਾ ਫਿਰੂ ਜਦਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮੇਰੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਧੰਨੋ
ਦੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਏ ਪੈਨਸ਼ਨ। ਤੇ ਪੈਨਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗੀ 200 ਰੁਪਏ
ਮਹੀਨਾ। ਜਿਹੜੀ ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਬਿਠਾਇਆਂ ਮਿਲਿਆ ਕਰੇਗੀ।
ਧੰਨੋ 200 ਤੇਰਾ 200 ਮੇਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ 400 ਤੇ 400 ਲੈ
ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਬਜ਼ਾਰ।

ਧੰਨੋ : ਹਲਾ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਹੱਟੀ ਵਾਲਾ ਲਾਲਾ ਆਖੇਗਾ ਆਜੋ ਆ ਜੋ ਲੰਘ ਆਓ। ਦੱਸੋ ਕੀ
ਕੁਝ ਚਾਹੀਦਾ ਏ। ਓਏ ਦੱਸਦੇ ਆਂ ਦੱਸਦੇ ਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ
ਧੰਨੋ ਕੋਲੋਂ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਲਵਾਂ। ਧੰਨੋ ਪੁੱਛ ਲਵਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੂੰ ਏਧਰ ਨੂੰ
ਆ। ਮਖਾਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਈ ਪੁੱਛ ਲਵੋ।

ਧੰਨੋ : ਪੁੱਛ ਵੀ ਲੈ ਹੁਣ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਇਹ ਦੱਸ ਤੂੰ ਸੁੱਥਣ ਸਵਾਉਣੀ ਜਾਂ ਲਹਿੰਗਾ, ਦੱਸ ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ
ਦੱਸ ਅੱਜ ਜੇਬ ਵਿਚ ਪੂਰੇ 400 ਰੁਪਏ ਏ ਦੱਸ।

ਧੰਨੋ : ਮੈਂ ਤਾਂ ਲਹਿੰਗਾ ਸਵਾਉਂਗੀ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਲਹਿੰਗਾ ਸਵਾਉਂਗੀ, ਕਦੀ ਬੂਥੀ ਵੇਖੀ ਲਹਿੰਗੇ ਵਾਲੀ। ਚੱਲ ਲੈ
ਦਿਉਂ ਤੈਨੂੰ ਲਹਿੰਗਾ, ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗੂ ਕਿਹੜੇ ਰਈਸ ਨਾਲ
ਵਾਹ ਪੈ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਥੋਂ ਘੱਟ ਨੀ ਰਹਿਣਾ ਆਪਣੇ ਲਈ
ਖਰੀਦੂੰ ਚਾਦਰਾ ਉਤੇ ਤੁਰਲੇ ਵਾਲੀ ਪੱਗ ਖੱਲੇ ਤਿੱਲੇ ਵਾਲੀ ਜੁੱਤੀ।
ਲੈ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖੂ ਸਾਰਾ ਜੱਗ। ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ ਜਦੋਂ ਕੱਪੜੇ ਪਾ ਕੇ ਗਲੀ
ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਿਆ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਤਬਾਹੀ ਮੱਚ ਜਾਇਆ ਕਰੂ
ਤਬਾਹੀ। ਤੂੰ ਵੇਖਦੀ ਜਾਵੀਂ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕੇਗਾ। ਦੋਵੇਂ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਤੇ ਬਾਹਰੋਂ ਕੁੰਡਾ ਖੜਕਦਾ ਹੈ। (ਟਿਕ-ਟਿਕ-ਟਿਕ) ਲੈ ਧੰਨੋ ਖੜਕ
ਪਿਆ ਕੁੰਡਾ। ਓਏ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿ ਓਏ ਬਾਦਲਾ ਮੇਹਰਾਂ ਦੇ ਮੀਂਹ
ਵਰਸਾਉਣ ਵਾਲਿਆ ਓਏ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿ। ਲੈ ਧੰਨੋ ਤੂੰ ਲਾਵੀਂ

ਅੰਗੂਠਾ ਤੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ ਦਸਖਤ। ਮੈਂ ਤਸਦੀਕ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਇਹ
ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਧੰਨੋ ਦਾ ਅੰਗੂਠਾ ਹੈ।

(ਬਾਹਰੋਂ ਕਥਿਤ ਮਨੀਆਰਡਰ ਵਾਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁੱਛਦਾ
ਹੈ।)

ਮਨੀਆਡਰ ਵਾਲਾ : ਕਿਉਂ ਬਈ ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਏ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਹਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਾਂ ਨਾਂ ਏ ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ, ਮੇਰੀ ਘਰ ਵਾਲੀ ਦਾ ਨਾਂ
ਹੈ ਧੰਨੋ।

ਧੰਨੋ : (ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋਰ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ) ਸਸਰੀ ਕਾਲ ਜੀ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਮੇਰੇ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ ਸੀ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ। ਉਂਝ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਉਹਨੂੰ
ਗੁਰ ਦਿੱਤਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਫਿਕਰ
ਨਾ ਕਰੋ। ਹਰ ਮਹੀਨੇ 10-20 ਰੁਪਏ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗੇ।
ਆਖਰ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮ ਏ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਬਗੈਰ ਕਿਹੜਾ ਕੋਈ
ਕੰਮ ਕਰੂ। ਧੰਨੋ ਪੁੱਛ ਲਵਾਂ।

ਧੰਨੋ : ਪੁੱਛ ਲੈ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਜੀ ਕਿੰਨੇ ਦਾ ਏ ਮਨੀਆਰਡਰ।

ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਵਾਲਾ : ਮਨੀਆਰਡਰ ?

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਡਾਕ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ?

ਮਨੀਆਰਡਰ ਵਾਲਾ : ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਿਜਲੀ ਮਹਿਕਮੇ ਦਾ ਬੰਦਾ ਹਾਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ
ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਬਿੱਲ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਬ-ਬ-ਬ ਬਿੱਲ ਜੀ ਕਿੰਨੇ ਦਾ ਏ ਬਿੱਲ।

ਮਨੀਆਰਡਰ ਵਾਲਾ : ਪੂਰੇ 440 ਰੁਪਏ ਦਾ।

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਜੀ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ। 440 ਪਰ ਕਿਹੜੀ ਰੱਖਤੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੁੱਠੀ
ਪੰਜਾਲੀ। ਜੀ ਅੱਗੇ ਤਾਂ 40 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦਾ।

ਮਨੀਆਰਡਰ ਵਾਲਾ : ਵੇਖ ਬਈ ਮਿਲਖੀ ਸਿਆਂ ਉਸ ਖੰਡੇ ਤੋਂ ਤਾਰ ਪਈ ਏਸ ਖੰਡੇ
ਤੱਕ। ਏਸ ਖੰਡੇ ਤੋਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਤੱਕ ਤੇਰੇ ਘਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮੀਟਰ ਤੱਕ।
ਤਾਰ ਦਾ ਖਰਚ ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਖਰਚ ਹੋਗੇ ਪੂਰੇ 440 ਰੁਪਏ। ਨਾਲੇ
ਹੋਰ ਸੁਣ ਹੁਣ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਮਹਿੰਗੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਏ। 10
ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਬਿੱਲ ਭਰ ਆਵੀਂ ਫੇਰ ਨਾ ਆਖੀਂ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੱਟਿਆ
ਗਿਆ। ਸਮਝ ਗਿਆ ਨਾ... (ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਸਮਝ ਗਿਆ ਜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਿਆ। ਨੀ ਮੇਰੀਏ ਧੰਨੋ ਇਹ
ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਡੀਕਦੇ ਪਏ ਸਾਂ ਮਨੀਆਰਡਰ ਤੇ ਆਹ ਬਿਜਲੀ
ਵਾਲਾ ਗੋਲਾ ਕਿਥੋਂ ਪੈ ਗਿਆ।

(ਦੋਵੇਂ ਮਿਲ ਕੇ ਵੈਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਮਿਲਖੀ ਧੰਨੋ : ਓਏ ਸਰਕਾਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਕੱਖ ਨਾ ਰਹੇ
ਓਏ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠੇ ਲਾਰੇ ਲਾਉਣ ਵਾਲਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਕੱਖ ਨਾ ਰਹੇ।
ਧੰਨੋ : ਓਏ ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ ਬਿਜਲੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਕੱਖ
ਨਾ ਰਹੇ।
ਓਏ ਸਾਡੇ ਘਰ ਹਨੇਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਕੱਖ ਨਾ ਰਹੇ।
ਮਿਲਖੀ ਸਿੰਘ : ਓਏ ਮੈਂ ਇਸ ਹਨੇਰੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਬੁੱਢੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ
ਲੱਭਾਂਗਾ ਓਏ।
ਦੋਵੇਂ : ਓਏ ਸਰਕਾਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਓ ਤੁਹਾਡਾ ਕੱਖ ਨਾ ਰਹੇ।
ਹਾਏ-ਹਾਏ-ਹਾਏ... ਹਾਏ-ਹਾਏ-ਹਾਏ

(ਸਮਾਪਤ)